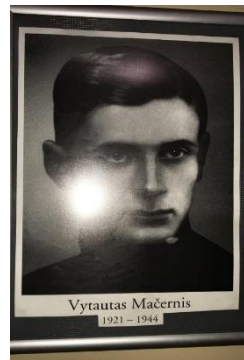
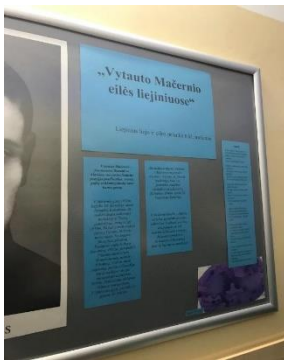

Lai susitinka tikėjimas, meilė ir viltis

*Vytautas Mačernis
Žiemos sonetas*

*Aš laimingas esu,
Laimingesnio pasaulio nėra.
Netikėkite mano skausmu,
Aš laimingas esu
Tarp nakties valandų
Svaigulingos kančios ugnyje...
Aš laimingas esu,
Laimingesnio pasaulio nėra.*

Šarnelė, 1943.XII.17

Šiomet visa Lietuva švenčia Vytauto Mačernio šimtmetį. Mano mokyklos mokiniai sukūrė parodą apie Vytautą Mačernį ir jo eilėraščius. Stende yra Vytauto Mačernio nuotrauka, jo biografija, eilėraščiai ir akvarelės liejiniai. Liejinius kūrė šeštokai, o idėja mano auklėtojos bibliotekininkės Vitalijos Poškienės. Man ši paroda labai patinka, todėl siūlau ir jums aplankyti Klaipėdos Tauralaukio progimnaziją ir pažiūrėti parodą. Visų maloniai laukiame.

Informacija Ugnės Valaitytės, 6 kl

Foto Urtės Krasnovaitės, 6 kl.

AMŽINIEJI KLAUSIMAI

Julius Antonovičius, 8 kl.
Muzika mano gyvenime

Stovėjau ir spoksojau į milžiniškas duris. Širdis plakė lyg nesava, dundeno taip garsiai, kad, atrodo visi aplinkiniai ją girdėjo. „Na štai, dar viena diena mokykloje. Nauja diena, naujos patyčios,“ - pamąščiau aš ir žengiau į mokyklos vidų. Koridoriai buvo sausakimši. Mokinių buvo įvairiausių - nuo pačių mažiausių pirmokėlių iki pačių kiekiausiųjų dvyliktokų. Jaučiausi nejaukiai, nes aplink nebuvo

nė vieno ramaus kempelio. Pagaliau šiaip ne taip nuslinkau iki savo spintelės. Pasidėjau daiktus. Tada išsitraukiau grotuvą ir pasileidau padrašinančią muziką „Don't stop me now“. Ir pasiėmęs biologijos darbus nukulniau iki kabineto. Prie durų mane pasigavo mano nuolatiniai skriaudėjai.

- Na, kur dabar eini, lope? Vėl pas mergas padlaižiau? – paklausė peštukų vadas, kurį vadinau „trolių karalium“, nes vadovavo į trolius panašioms vaikinukams.

- Aš... Aš einu į pamoką, - atsakiau.

- Na tai ne ten eini, leisk man tave palydėti, - ir taip stūmė, kad nosimi praariau žemę.

Man skaudėjo, bet atsistojau ašarų pilnom akim ir vėl mėginau praeiti, bet šikart gavau smūgį į pilvą ir susmukau ant grindų, o troliai žvenddami pasišalino. Po kelių minučių atsistojau nuo grindų. Susirinkau knygas, įsidėjau ausinukus atgal į ausis ir įėjau į klasę. Tai tokia yra mano tipinė diena. Į mokyklą ateinu iš baimės dundančia širdimi ir prieš kiekvieną pirmą pamoką profilaktiškai gaunu į kailį. Bet yra pamoka, kai aš jaučiuosi saugus, kur jaučiuosi drąsus ir galiu nuversti kalnus. Tai yra choro būrelis. Jis būna kiekvieną ketvirtadienį aštuntą pamoką. Kai mokykloje mažai kas bevaikšto, ir tai yra mano laikas sužibėti. Dainuoju taip, lyg tai būtų mano paskutinis kartas. Aš užsimerkiu ir nebekreipiu dėmesio į nieką kitą tik į muziką ir ritmą. Repeticijos pabaigoje jaučiuosi geriau. Buvo eilinis ketvirtadienis. Iš lėto klibikščiauju į muzikos klasę, kai staiga iš už kampo išlindo trys troliai ir ėmė prie manęs kabinėtis.

- Kur eini, obuoly? – drėbė vienas peštukų.

- Aš... Aš nesakysiu! – atrėmiau ir dar labiau susigūžiau.

Staiga vienas iš trolių pagriebė mano knygas ir pradėjo mėtytis su kitais. Aš bėgiojau paskui knygas, bet niekaip negalėjau pagauti. Ir tada nutiko tai, ko bijojau labiausiai - vienas mano sąsiuvinis suplyšo ir po koridorių pasklido lapai. Vieną iš jų pakėlė peštukas ir garsiai paskaitė:

- „Aš myliu tave, kai tu esi šalia, tu kaip mano daina - tikra atgaiva“.

- Čiagi daina! – sušuko antrasis peštukas ir visi trys pradėjo žvengti. Tada surinko visus lapus ir nubindzeno savo keliais. Aš stovėjau sustingęs. Jaučiausi prislėgtas. Nežinojau, ką daryti, pasileidau bėgti. Bėgau taip greitai, kaip dar niekada nesu bėgęs. Įsmukau į kažkokį tamsų kambarį ir užtrenkiau duris. Nugara atsirėmiau į šaltas, priešingai nei mano jausmai, sienas. Galvoje dėjosį perversmas. Kontrolę perėmė pyktis, savigaila ir nepasitikėjimas. Aš stebėjau, kaip šie sąmokslininkai lėtai, bet efektingai užvaldė mano veiksmus, mintis, svajones, o tada perėmė mano visas smegenis ir pasidalino pasirašę paktą. Visai kaip Rusija ir Vokietija pasirašė Molotovo - Ribentropo paktą. Aš nieko negalėjau padaryti.

-Aš silpnas, - sumurmėjau panosėje.

-Aš bejėgis! - sušukau ir mečiau rankose turėtą popieriaus gniužulą.

-Galėjau nerašyti tu prakeiktų dainų, - suveblenu sau panosėje ir pats tuo patikėjau.

Norėjau rėkti, bėgti, plėšyti viską, kas tik pakliūs po ranka. Bet jausmų garsai liko tik mano galvoje, kur jiems ir vieta. Lėtai smigau siena žemyn, kol galiausiai nutūpiau ant ledinių grindų. Lėtai, iš kairės kišenės išsitraukiau grotuvą, įsidėjau ausinukus į ausis ir pasileidau šiai nuotakai tinkančią dainą "Voilia". Ausinukuose pasigirdo graudus, jausmingas balsas. Jis sujaudino mano širdį ir lėtai mano skruostais pradėjo riedėti ašaros. Aš užsimerkiau. Jutau muziką visu savo kūnu, visa savo siela, visa savo jėga. Net nepastebėjau, kaip balsas pats išsiveržė ir pritarė iš ausinukų grojančiai muzikai. Galvoje neliko nė vieno blogo debesėlio. Pasaulyje likau tik aš, mano balsas ir muzika. Dainai pasibaigus nusileidau iš padebesių prašviesėjusia siela. Galėjau vėl blaivai mąstyti. Atsistojau nuo grindų ir prasimankštinau. Nuo sėdėjimo mano kojos buvo visiškai nutirpusios. Aš buvau pasimetęs ir žinojau, kad ryt paplūs nauja patyčių banga. Tad turėjau būti tam pasiruošęs. Kai pagaliau susikaupiau ir nusivaliau nuo veido ašaras, lėtai ir atsargiai pradariau duris. Pro plyšelį apsižiūrėjau, ar nieko nėra, ir tada išsmukau iš slievertos kupino kambario. Nubėgau iki rūbinės spintelės, susirinkau daiktus ir išlėkiau namo. Grįžęs namo kuprinę numėčiau į kampą ir su trenksmu nukritau ant lovos. Man buvo įgrisę tie chuliganai, tad turėjau sugalvoti, kaip juos pamokyti, parodyti, iš kur kojos dygsta. „Kovoti su jais negaliu, jie mane dviem smūgiais paguldys“, - garsiai galvojau aš. „Gal pasiskųsti mokytojai?“ – pamąščiau. „Bet ne, jie jau ryt bus visiems išsiuntinėję mano dainas, ir visi kiti iš manęs tyčiosis, o ir peštukai po paskundimo muš mane dar smarkiau“...

Turėjau sugalvoti ką nors, kas sulaukytų visus patyčių srautus. Ir kaip tik tą akimirką mano smegenis aplankė išganinga mintis. Tą pačią sekundę aš pradėjau ruoštis. Nežinojau, ar šis sumanymas išdegs, ar dar labiau pablogins situaciją, bet buvo verta pabandyti. Visą naktį ruošiausi šiam sumanymui ir pagaliau ryte, apie penktą valandą, atsiguliau į lovą. Bet net po tokios sunkios ir ilgos naktelės, aš negalėjau bluošto sudėti. Akys buvo atviros - lyg žibintai. Lovoje visas tirtėjau iš susijaudinimo. Pirmą kartą per ketverius metus aš laukiau mokyklos.

Štai aš ir vėl stovėjau prie mokyklos durų. Mano širdis dundėjo nebe iš baimės, bet iš nekantrumo. Kairėje rankoje laikiau ukulėlę ir buvau pasiruošęs. Giliai įkvėpiau paskutinį kartą ir trenksmingai įžengiau į mokyklą. Staiga visas sąmyšis, kuris skambėjo koridoriuje, nutilo. Visi pradėjo šnabzdėtis. Aš lyg milžinas, lyg pasaulio karalius, nužingsniavau į vidurį. Pasidėjau ukulėlės dėklą ir išsitraukiau mažą gitarėlę. Per galvą užsimoviau diržą ir pradėjau groti. Iš pradžių lėtai, bet ritmas vis greitėjo. Pajutau dilgčiojimą krūtinėje. Staiga jis pradėjo kilti ir užpildė mano visas rankas iki pat jų pirštų galiukų, visą gerklę ir visą galvą. Tada dilgčiojimas nuėjo žemyn iki pėdų. Aš supratau, kad esu pasiruošęs, tad užsimerkiau ir paleidau savo balsą plaukti. Aplink pasaulyje visi dingo. Mano siela šoko ir dainavo kartu su mano ukulėlės skleidžiamu garsu. Pirmą kartą gyvenime, man toptelėjo, kad aš esu gyvas. Kad aš esu Julius ir galiu būti kuo tik noriu, ir nesvarbu, ką kiti sakys apie mane. Aš esu šiame gyvenime ir aš gyvenu taip, kaip noriu. Niekas neturi teisės mane stumdyti, ir kartu su daina paleidau savo visą pyktį, visą savigailą ir visą nepasitikėjimą. Pasivaikščioti išėjo mano meilė, gerumas, juokas ir visi kiti jausmai.

-Aš esu gyvas ir jūs to nepaneigsit! – užbaigiau aš.

Koridoriuje stoji mirtina kapų tylą. Viena mergaitė nusišluostė ašarą ir nedrąsiai pradėjo ploti. Prie jos prisijungė dar kelios mergaitės, ir po akimirkos visas koridorius skambėjo nuo audringų ovacijų. Mano veidą lyg saulė iš debesų, nušvietė plati šypsena. Dabar aš žinojau, kad jei kas ir lįs prie manęs, aš turėsiu, ką jiems pasakyti. Muzika pakeitė mano gyvenimą.

PRIEŠ KALĖDAS — SUSITAIKYKIME

Dominyka Špakauskaitė, 7 kl.

Kokius reikalavimus man kelia tėvai?

Daugumą vaikų jų tėvai puoselėja, prižiūri, augina. Ir įprastai auklėdami savo vaikus tėvai turi jiems reikalavimų, kurie skirti tam, kad suaugusieji savo mažyliams pamokyti, kaip laikytis mandagumo, etiketo, elgtis tinkamai su kitais ir t.t. Galima sakyti, jog esu viena iš šių vaikų, kuriems galioja reikalavimai.

Mane tėvai visą laiką auklėja ir kelia vis įvairesnius reikalavimus: prieš einant į svečius ar į mokyklą, tėvai man primena, jog sutikus pažįstamą arba mokytoją, būtinai reikia pasisveikinti, nes, pasielgus atvirksčiai, atrodys, kad tu nekreipi į žmogų dėmesio ir ignoruoji, lyg jo čia nebūtų. O pasisveikinus su žmogumi jis apsidžiaugia, kad su juo yra mandagiai elgiamasi; be to, reikia nepamiršti ir atsiveikinti.

Taip pat iš manęs tėvai reikalauja tvarkos, netinginiuoti. Bet juk ir pačiam nesinori gyventi apterštame šiukšlyne kaip kokiam paršeliui? Taigi, negalima visą laiką būti atlaidžiam ir tinginiam, nes nepajusi, kaip išslysi iš vėžių ir visai nebesitvarkysi, užtat reikia save ir savo aplinką prižiūrėti.

Galėčiau išvardinti ir daugiau savo tėvų reikalavimų, tačiau negaliu jų visų įvardinti, nes jų yra daug.

Taigi – savo tėvų reikia visada klausyti, nepaisant jokių „noriu“ arba „nenoriu“. Reikalavimų jūs turite klausytis ne vien tik dėl savo tėvų ar senelių, bet ir dėl savęs, nes visa tai – daroma jūsų labui ir tik dėl jūsų ir jūsų ateities.

Būna ir taip, kad suaugusieji savo vaikus per daug lepina, tad jūs ir patys turite susiprasti, kada jau gana, ir tai pareikšti savo tėvams, Taigi – klausykite savo tėvų, kaip ir aš klausau, ir viskas bus gerai, būsite tvarkingi, mandagūs ir išmokyti.

Morta Rimkutė, 5a kl.

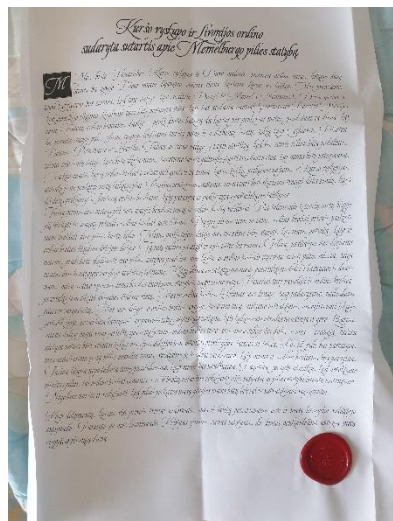
Pirmojo sniego džiaugsmas

Štai atsikėliau iš saldaus miego lyg gyvūnas po ilgo žiemos miego. Atsikėlusis apsirengiau visiškai neskubėdama. Atsistojau prieš veidrodį ir pamačiau, kuo aš apsirengiau. Aš buvau su uniforma. Ir tuomet supratau, kad laikas nelaukia, ir reikia keliauti į mokyklą.

Išbėgau į lauką ir netikėtai sustojau. Atrodė, kūnas neklausė manęs. Visur, kur žvalgiausi, mačiau balta. Po to pradėjo išryškėti medžių ir kitų daiktų siluetai. Kai supratau, kad prisnigo, pradėjau krykštauti ir šokinėti. Gal jums atrodo, kad aš keistuolė, nes šokinėju ir krykštauju, kai niekas nemato. Bet, mano manymu, džiaugsmu ne visą laiką reikia dalintis. Aišku, kad reikia juo dalintis, bet visą laiką pasilikti ir sau lašelį. Ir geriausia likusiu džiaugsmu džiaugtis vienam ar prie to žmogaus, kuris nesutrukdytų jums džiaugtis. Tai aš ir mėgavausi ta akimirka, kai niekas negalėjo man jos sugadinti. Oi! Jau reikia bėgti į mokyklą. Po trijų pamokų ėjau į lauką pasidžiaugti sniegu. Bet kur tau! Pasidžiaugti negavau, tik gniūžte į veidą. Bet nepykau ant klasiokų, jie jau tokie yra. Tik taip jie ir moka džiaugtis sniegu. Ir iš tikrųjų žinojau, kad per

kažkurią pertrauką ir aš prisijungsiu prie svaidinių.

Spėjau pasidžiaugti ir po pamokų. Kieme nulipdžiau sniego senį. Ak, kokia graži ta žiema.

susijusių su Klaipėdos istorija.

Augustė Derkintytė, 7 kl.

Istorinė kelionė į Memelį su septintokais

Istorija yra svarbi visiems. Ar kada susimąstėte, kaip gyveno žmonės, kai nebuvo interneto ir per sekundę išsiunčiamų žinučių?

Grįžkime į praeitį kartu su Mažosios Lietuvos istorijos muziejaus gide.

Istoriją, kaip susikūrė mūsų miestas ir šalis mums pasakojo gidė. Man labiausiai įsiminė Klaipėdos pilies rekonstrukcijos maketas. Pilis buvo rudai raudona ir pastatyta tarp... Nemuno ir Dangės? Išgirdusi tai labai sutrikau, tačiau tai ne gidės klaida. Žmonės gyvenę tuo laikmečiu taip manė. Pilis buvo pavadinta „Memelburgu“ pagal upės pavadinimą Memel (Nemunas).

Kai gidė baigė pasakoti, nuėjome į kambarį, kuriame visi prisėdome. Ten gidė visiems davė po Kuršo vyskupo ir Livonijos ordino sutarties dėl Memelburgo statybų dokumento kopiją. Ant dokumento uždėjome vaškinių Klaipėdos miesto antspaudą. Taip baigėsi mūsų jaukus pasibuvimas muziejuje.

Buvo labai įdomu sužinoti apie gimtojo miesto praeitį. Norėčiau, kad būtų daugiau išvykų,

Foto Gabrielės Lastauskaitės 5b

Foto Radvilo Žiemelio 5a

Danilė Urbonaitė, 6 kl.
Sakmė

Velnio akmuo

Vieną dieną girininkas Tomas ėjo mišku ir sutiko velnią. Velnias buvo labai mandagus ir pasiūlė Tomui pažaisti žaidimą. Tomas nesugebėjo atsisakyti, todėl sutiko.

Velnias pasiūlė lenktynes, kas greičiau nubėgs iki vienintelės miške žaliaskarės eglės, esančios prie didžiojo akmens. Laimėtojas gaus prizą - sėkmingą ir laimingą gyvenimą.

Velnias pirmavo, bet užkliuvo už akmens ir parvirto. Tomas pribėgo prie velnio ir pamatė jo krauju pasruvusią koją. Puolė jis padėti ir nunešė velnią prie vandens nuplauti žaizdą. Bet netikėtai velnią pagavo didelė banga ir jį nusinešė.

Tomui gyvenime labai sekėsi ir buvo jis laimingas. Iki dabar tame akmenyje yra likęs velnio pėdos antspaudas.

RUDENS NOSTALGIJA

Vaiva Saulėnaitė, 5b kl.

Ruduo

Tyliai, tyliai,
Gailiai, gailiai,
Krenta medžių lapai.

Plikos šakos verkia, liūdi,
Bet niekas jų nemato,
Niekas jų neguodžia.

Dienos trumpėja,
Naktys ilgėja,
Jau pasislepia dienos gražumai.

Paukščiai išskrenda, kvatoja,
O likusieji šaukia jiems:
Skriskit, bėkit
Mes lauksim jūsų grįžtant...

Karolis Paulauskas, 5b kl.

Mano ruduo

Mano ruduo –
tai krentantys lapai.
Mano ruduo –
tai kaštonai rudi.

Geltona spalva
nuspalvinti medžiai
Ir didelė didelė
lapų krūva.

Smagu vilkti kojas
per lapų pusnis,
ar lakstyti po kiemą
taškant balas.

Morta Rimkutė, 5a kl.

Rytas

Štai atsibudau lovelėj,
Bet dar akys nori pasiduot miegeliui.
Atsikėlus žiūriu pro langą
Ir matau didžiulę rūko bangą.

O kai rūkas prasisklaidė,
Debesys vis tiek nepasibaidė.
Jau ir saulė patekėjo
Ir visas spalvas paliejo.

Debesims labai patiko
Būt gražiems jau nuo pat ryto.
Bet paukšteliai jau išskrido
Ir visas spalvas paliko...

Iliustracija
Junonos Tarozaitės 5a